

²⁵János tanítványai vitába szálltak a zsidókkal a megtisztulásról. ²⁶Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztel, és mindenki öhozza megy. ²⁷János így válaszolt: Semmit sem kaphat az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki. ²⁸Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. ²⁹Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. ³⁰Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

Kedves Testvéreim!

Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom Örüljete! Az Úr közel! (Fil 4,4) Hangzott már a múlt vasárnap is, a Pál apostoli felszólítás, a keddi áhítat alapigéjének is ezt a mondatot választottam és ma is elhangzott már az oltár előtt felolvasott igében.

Örüljete! Az egyre növekvő öröm, a várakozás öröme. Az Úrra várás öröme. Ahogy egyre közelebb kerülünk az ünnephez, egyre nagyobb az izgalom a gyerekek körében, iskolákban is otthon is ezt látom. És azt, hogy egyre aktívabbak, az ünnep közeledtével, a várakozás feszült örömeiben egyre több dolgot megtesznek. Pakolnak, segítenek, részt vesznek az előkészületekben.

Örüljete! A gyerekeket nem kell felszólítani erre, a felnőtteket meg nem nagyon lehet. Az öröm vagy van, vagy nincs... - mondhatjuk. Örülök, ha örömteli dolog történik, és nem fogok örülni, ha csupa rossz dolgok történnek. Örüljete! Szólít fel mégis Pál, de azért érdemes arra is figyelni, hogy hozzátesz: az Úrban. Örüljete az Úrban.

Hogy mit is jelent ez az Úrban való öröm, ebben segít mai alapigénk, ahol keresztelő János és tanítványai párbeszédébe pillanthatunk bele.

Keresztelő Jánossal kapcsolatban sok érdekes információ van a Bibliában és ahogy nemrég említettem már a Szentírásen kívüli írások is megemlékeznek róla, aminek oka, hogy nagyon népszerű volt az, amit ő képviselt. Sokan mentek hozzá, sokan keresztelkedtek meg az ő kereszttségével, és hallgatták ahogy az eljövendő időkről beszél. Kemény szavakat használt, ítéletet hirdetett, ennek ellenére nagy tömegeket mozgató meg. Mindeközben betöltötte azt a küldetését is, hogy Krisztusra mutatott, sőt nem csak úgy általánosságban a Krisztusra (ugye ez a görög szó azt jelenti a felkent, héberül ugyanez Messiás, a zsidók által várva várt szabadítót nevezték így); hanem konkrétan Jézusra. Két fejezettel mai alapigénk előtt ezt olvassuk: *Másnap János látta, hogy Jézus hozzá jön, és így szólt: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!* ³⁰Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.

Keresztelő János bizonyosságtétele nyomán többen csatlakoztak Jézushoz. Követték őt, a tanítványaiavá lettek. Jézus 12 tanítványa között is voltak, akik keresztelő útmutatását követve indultak Jézushoz.

Mindez persze szép és jó, a mai tudásunkkal, mert mi már tudjuk azt is, hogyan folytatódott a történet. De ott, akkor annyira nem is volt egyértelmű, hogy most ki kicsoda, és milyen szerepet tölt be. Ki keresztelő János és kicsoda Jézus. Ezért is mennek oda a keresztelő tanítványai Jánoshoz, és kezdenek el panaszkodni, hiszen egyre fogy a tömeg a Jordán partján, Jézus tanítványi serege meg egyre csak duzzad. Úgy tűnik, hogy ez a Jézus elhappolja keresztelő tanítványait, hogy arra épít, amit az ő mesterük megalapozott. Micsoda tisztességtelen dolog ez... gondolhatták. Ezért fordulnak Jánoshoz: ²⁶Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztel, és mindenki öhozza megy.

Szemrehányásként hangzik ez a mondat, és mindegy sürgetésként. Tegyéel valamit. Előtte még azt is megtudjuk, hogy ezek a tanítványok a zsidókkal vitáztak a megtisztulásról, tehát volt probléma bőven. Amire eddig olyan büszkék voltak, a szemük láttára megy tönkre. Keresztelő János pozíciója, és ezzel az övék is egyre gyengül. De János ezzel tökéletesen tisztában van, és újra elmondja, hogy ő csupán előhírnöke Jézusnak. Ezeknek a tanítványoknak is lett volna lehetőségük Jézushoz csatlakozni, de ők maradtak János mellett. Miért? A féltékeny reakciójuk, és János hozzájuk intézett szavai mintha arra utalnának, hogy nem tudták elengedni, hogy népszerűek, hogy egy menő dolognak a részesei. Hogy ők aztán már valakik.

János ezt válaszolja:

Semmit sem kaphat az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki. ²⁸Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. ²⁹Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. ³⁰Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

János válaszának 3 fő pontja van:

1. Itt nem emberek tesznek valamit, hanem Isten cselekszik.
2. Egyértelműen megfogalmazza: nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem

3. János örül Jézus „sikerének”.

És végül elhangzik a jól ismert mondat a vita lezárásaként, összefoglalásként: ³⁰*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.*

És ez az a mondat, amit ezeknek a tanítványoknak, és velük együtt nekünk is jó lenne a szívünkbe zárni, mert ez adja meg a kulcsot ahhoz az örömhöz, amely keresztelő Jánosban is megvolt. Öröm, mert látja Jézust növekedni. Nem irigykedik, nem bánkódik azok miatt, akik inkább Jézushoz mennek, hanem örül. Miért, mert elkezdett kisebbé lenni, és ez a kisebbé létel jelenti az egyedüli reménységet még az ő számára is. Hiszen – ahogy Péter is megfogalmazza később: és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.

Keresztelő János is jól tudta ezt. Nekünk is erre kell figyelni. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

Mit jelent ez?

A karácsony csalóka csodája, hogy Isten egy kisgyermek képében küldte el a megváltót. Miért csalóka, mert olyan kicsiny, ártatlan, kiszolgáltatott. Az ember azt gondolja, hogy neki kell befogadnia, és valahol a szívében egy kis helyet készíteni a számára. És ez így is kezdődik, de nem ér véget karácsonnyal és a betlehemi kisgyermekkel a történet. Azzal, hogy megnyitom a szívem ajtaját, és beengedem az Urat az én életembe, még nem ülhetek le, és mondhatom, hogy most már minden rendben van.

Mert hányan mondják, és hiszek Istenben, sőt még Jézusban is. De ez a hit ez nem látszik meg, nem érezhető. Sokan bezárják, bezárjuk a szívünk egy szegletébe a Jézuskát, és amikor szükségünk van rá, akkor elővesszük. Advent, karácsony egy ilyen időszak. Ilyenkor jólesik, ha egy kicsit többet időzik, és megnyugtat, lecsitít, és megajándékoz. De azért túl sok ne legyen, mert még a végén nem tudom a saját életemet élni.

János azt mondja: neki növekednie kell... Ha már ott van Jézus a szívemben az első lépésnek nagyon jó. Növekednie kell. De ő nem erőszakos, nem növekszik csak ha hagyom. Ha engedem, hogy szépen lassan átvegye az irányítást az életem felett. Neki növekednie kell, túlnőnie rajtam, egészen addig, amíg el nem jutunk oda, hogy nem ő a mi részünk, hanem mi vagyunk az ő része.

Vizuális típusoknak megmutatnám Simon András két grafikáját. Az elsőben ott a szívben a kisgyermek, a karácsonyi csoda. A második pedig az áhított cél, amikor a szív – azaz az én életem el van rejtve Krisztusban. Amikor az övé vagyok teljesen. És ez, csak ez lehet az örömöm alapja. Nem neki örvendezek, hanem az Úrban. Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom örüljete! Az Úr közel!

Igen, közel van hozzád az Úr. Engedd őt növekedni. Segítsd az ő növekedését azzal, hogy odafigyelsz rá, hogy követed őt, hogy nem máshoz, hanem hozzá csatlakozol.